

שבעספורט
מעריב
SHARP
ראשונים תמיד אנחנו
מכון ישראל
למחקר חברתי שמושי
1986
זו שנה שמינית ברציפות
שאנו זוכים בתואר
הקניה הטובה ביותר
הקניה
הטובה
ביותר
1986
1986
מודיעין אזרחי
המכון למחקר
1986
זו שנה שלישית ברציפות
שאנו זוכים בתואר
השרות הנבחר
המשביר לצרכן הגדול מכולם!
רשת בתי כל-בו הראשונה בישראל

טור ראשון

הנה, הנה הם באים

הוויכוח ההיסטורי בין הסינים לאנגלים בשאלה מי המציא את הכדורגל – מזכיר לי בדיחה על הישראלי שפגש בסיני ושאל אתו כמה אנשים חיים בסין. כאשר שמע התשובה – מיליארד פלוס – הגיב הישראלי: „אז לא שומעים אתכם?"...

כך זה גם בכדורגל. על הסינים לא שמענו הרבה. על האנגלים – שמענו ועוד איך! לא רק שמענו. גם ראינו.

אחת הפעולות הראשונות של גנרל אדמונד אלנבי, מפקד חיל המשלוח הבריטי במצרים, שכבש את ארץ־ישראל מידי התורכים בשנת 1917, היתה להכשיר מגרשי־ספורט לחייליו.

זה היה הקשר הראשון של היישוב היהודי בארץ־ישראל עם הכדורגל הבריטי, שנמשך עד לסיום המנדט במאי 1948.

לאנגלים, שבאים אלינו לראשונה למשחק בין־ארצי רשמי, הקדיש מאיר בליך, כתבנו בלונדון, את כתבת השער שלנו (עמ' 8–9).

אל-אל ישראל

מישהו, ביד־אליהו, תלה שלט לרוחב אחד היציעים ובו ניסה לקשר את כשלון נבחרת הכדורגל להעפיל למכסיקו עם נבחרת הכדורסל שתופיע ב„מונדיאל" בספרד. לא כל כך הבנו את הקשר ונדרשה מנת תיחכום גדולה כדי לקלוט את הדברים ממבט ראשון.

כך או כך – הקיץ החם שלנו, תרתי משמע, יהיה ארוך יותר. לא רק כדורגל מהדרגה הראשונה ביוני. גם כדורסל משובח ביולי. והרי זה רווח נקי.

„כדורסל +", מדורו של משה לרר, בעמודים 16–17.

בשער: בריאן רובסון, ה„קפטן" של נבחרת אנגליה ומנצ'סטר יונייטד, יגיע בתחילת השבוע עם נבחרתו למשחק עם ישראל בר"ג.

שבועספורט
עורכים:
אלכס דורון
משה לרר
צלם: עדי אבישי
עיצוב גרפי: שפי דגן
מודעות: גילה קנייזר
טלפון: 439442(03)
© כל הזכויות שמורות ל„מעריב"

ספרית וידאו

כותבים

אל-אל ישראל

לא יכולתי לישון אחרי המשחק ישראל – צ'כוסלובאקיה בכדורסל. ישבתי וכתבתי:

אל הרגל נקראו,
לנצח בנקודה נדרשו,
אלימלך, מיקי ודורון,
לאבן, הארווי וג'ון.
יכלו להם, לצ'כים,
שאפתנות של ספורטאים,
רגשות אחווה של אוהדים,
אין כמו הרגשת נצחון לישראל,
לא למכבי, אליצור או הפועל.
תודה לך נבחרת ישראל.

כפר־סבא — עדי גרוס־פריבס

שנאה – קנאה

דוגמא אופיינית של שנאה הנובעת מקנאה, הופיעה ב„מעריב" ביום ה', 6 בפברואר. כתגובה לשאלה על מצבה הכלכלי של קבוצת הפועל ת"א בכדורסל, אמר שחקן העבר של הקבוצה, אודי גוטהלף: „...יותר משאני אוהד הפועל – אני אנטי־מכבי".

מר גוטהלף הנכבד: שנאתך נובעת מצרות־עין ומקנאה ביריבה העירונית שהביאה ועוד תביא כבוד רב למדינת ישראל, בהצלחותיה במשחקים הבין־לאומיים. בטוחני שאם הפועל ת"א היתה מגיעה להישגים רומים – אזי היו אורחים רבים, ביניהם אוהדי מכבי, שמחים על הכבוד שהם מנחילים למדינה. אולם התבטאותך זאת, היא תעודת עניות לספורטאי, שהקנאה אצלו הפכה לשנאה.

תל־אביב — אבי מרבוס

מ.ט.ק. מי צודק?

לרגל ביקורה של קבוצת הכדורגל ההונגרית מ.ט.ק. מצאתי ב„מעריב" הסבר למקור השם. משה לרר כתב ששמו המלא של המועדון הוא Magyar Torna Klub.

לדעתי הוא טעה. שמו המלא של המועדון הוא: Magyar Testgyakorlók Köre, שפירושו חוג מתעמלי הגוף ההונגרים.

באותה תקופה שבה קבעו את שמות המועדונים, כתבו בהונגריה את המלה „קלוב" עדיין בכתיב המקורי האנגלי – Club.

לדוגמא: Ferencváros. שמו המקורי של המועדון היה Ferencvárosi Torna Club.

בברכת יוצאי הונגריה תבורכו.

תל־אביב — יעקב פרקש (זאב)

התרגזתי, גם אני

ב„מעריב" מיום 9.2.86, במדור „התרגזתי", נכתב על השיבוש שחל בשמו של המועדון ההונגרי מ.ט.ק. משום מה הוא הפך אצל אנשי ההתאחדות והפועל באר־שבע להיות א.מ.ג.

אירעה גם טעות בדברי ההסבר לשמו המקורי של המועדון.

זאת רק למען ההיסטוריה. אגב, לפני שנות אור, שיחקתי כדורמים בקבוצת הנוער של מועדון מ.ט.ק.

היו זמנים.

חיפה — זאב (ואגו) ורדי

★ משה לרר משיב: צר לי ידידי, זאב (פרקש) וזאב (ואגו). ההסבר לגירסה שהבאתי בדבר שמו המקורי של המועדון, ניתן לי בזמנו על־ידי גיולה מאנדי המנוח, מי שאימן את נבחרת הכדורגל של ישראל ובזמנו היה גם שחקן מועדון מ.ט.ק.

ניצלתי עתה את ביקורה של מ.ט.ק. בארץ ושוחחתי עם מר אנטל באקאש, המנהל הטכני של המועדון ב־40 השנים האחרונות. מר באקאש תמך בגירסתי ואכן אישר שאת המלה האנגלית Club כתבו אז אחרת, דהיינו Klub.

אייזנברג – „אייזן"

אין, כנראה, נביא בקבוצתו. משה אייזנברג, שהחל דרכו ככדורגלן צעיר במכבי תל־אביב, לא מצא שם מקום בהרכב ונדד לשכונת התקווה. והנה הפך הצעיר להיות כוכב בקבוצתו החדשה, בני־יהודה. משם – עד להופעה מוצלחת בנבחרת הנוער.

חיפה — דרור מאיר

ה פוסטר

לדעתי היה הפוסטר של כדורסלני „אליצור" נתניה עשוי בטוב־טעם. כל הכבוד לצלם ולמעצב של העתון. הם עשו עבודה מצויינת. אינני זוכרת פוסטר כה יפה בשבועוני הספורט בארץ.

חולון — יפה שטריל

★ ברכות על הפוסטר של „אליצור" נתניה קיבלנו מכל רחבי הארץ, מנתניה במיוחד. התודה הועברה לצלם המערכת עדי אבישי ולמעצב הגרפי של „שבועספורט" שפי דגן.

מוחמד. ישראל – בית שני.
צילום: אורי קובה.

הבית השני של מוחמד עוואד

בהפסקה שבין תחרות לתחרות במרכז הסקוואש בהרצליה, שמענו את אברהם אלבו, נשיא התאחדות הסקוואש, מחליף מלים בשפת־אמו של מוחמד עוואד, השחקן המצרי האורח שבא וזכה באליפות הבין־לאומית הפתוחה. לכן לא התפלאנו לשמוע במסיבת הסיום הקצרה שנערכה בסיום התחרויות את המלים הבאות מפיו של מוחמד: „אחרי כמה ימים כאן – אני מרגיש שישראל הופכת להיות ביתי השני"...

מוחמד, כל כולו 170 ס"מ, שכל אחד מדוד אצלו מדוד בכספית רועמת. גופו המיניאטורי מסייע לו בזריזות שצריכים להפגין העוסקים בענף זה. הריצה מקיר לקיר דורשת מאמץ רב וכושר גופני מצויין. מוחמד מצטיין בכל אלה.

מולו – אלופת הנשים, אנג'לה סמית, אינה כה קטנה ושברירית, ולרגע היא מבטלת את הצורך בדיאטה חמורה. יש לה זוג רגליים מוצקות, גובה בינוני פלוס. היא רחוקה מהדמות השברירית של מוחמד.

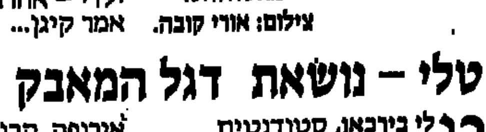
האורח ממצרים, שמוצא על כל צעד ושעל הזדמנות לשוחח בשפת אמו, נולד באלכסנדריה לפני 32 שנים. אחיו הצעיר (29), גמאל, היה אלוף מצרים בסקוואש, עד שבא מוחמד ונטל ממנו את הבכורה. גמאל הספיק עוד לזכות באליפות העולם לחובבים ודורג מס. 2 במקצוענים, אחרי הפאקיסטאני ג'אנדיר חאן. מוחמד הגיע למס. 9 בדירוג המקצוענים בעולם.

במודעות הוא הופיע כמייצג את מצרים, אך ברשותו גם דרכון שוודי. „למרות זאת – אני מעדיף לייצג את מצרים ולא את שוודיה", אומר לנו מוחמד, המתגורר כיום במינכן.

„כאשר קיבלתי את ההזמנה לבוא לישראל, הבטיח לי מר אברהם אלבו כי יחכה לי בנמל התעופה. כשיצאתי מהמטוס ולא ראיתי איש – התחלתי לחשוש. הרמתי מיד את מחבט הסקוואש, כדי שיראו שאני ספורטאי ולא מחבל. נרגעתי רק כשמישהו קרא בשמי וניגש אלי. זה היה, תודה לאל, אברהם אלבו"...סיפר מוחמד.

הוא מבטיח לחזור אלינו בשנה הבאה. אם אמנם יעשה זאת – ינסה לשמור על שורת הצלחות של ספורטאים מצרים בספורט זה. בשנה שעברה ביקר כ[...]ן מוסה חלאל, שהיה הזוכה ה[...]צרי הראשון בתחרות בין־ל[...]ומית בישראל.

משה לוד

הפינאליסטיות: האלופה, אנג'לה סמית (משמאל) וסגניתה דבי מאטאלאס.
צילום: אורי קובה.

החיים הטובים של קיגן בספרד

קווין קיגן, זוכרים? – כוכב הכדורגל האנגלי המצויין, רק בן 34 וכבר „לשעבר", גזר על עצמו גלות־מרצון, לא רק מעירו, ליברפול, גם מהמשחק שעשה אותו עשיר ומפורסם.

כיום הוא מתגורר עם אשתו ושני ילדיו, בשכנותם של אילי נפט סעודיים, במארבייה, ספרד. וילה מפוארת, אך ללא טלפון (חסוין), מכוניות חדישות (אבל עם חלום להיות רוכב סוסים), הרבה טניס יום־יום (במקום בעיטות בכדור). אלה הם חייו של קיגן, המגדיר עצמו, כמו בשיר: „אני צועני"...

במכסיקו, בקייץ, שוב יהיה ב„עניינים" – כפרשן של רשת הטלוויזיה העצמאית של בריטניה.

„אני טיפוס חסר סבלנות ושלווה. עלי לחיות כל הזמן כמו על קצה הסכין", אמר קיגן בראיון. „לא היתה שום סיבה הגיונית שאעזוב את ליברפול כאשר החלטתי ללכת להמבורג. ולא היתה שום סיבה לעזוב את הליגה הגרמנית – כאשר החלטתי ששבעתי מכל זה ועלי שוב לנדוד למקום אחר. אשתי אומרת שאני קצת מטורף – במיוחד לאחר ששמעה כי ברצוני לעסוק במירוצי סוסים. התאהבתי באווירה המיוחדת השוררת בספורט הזה, בעיקר ביציע. זה לא כמו בכדורגל... שני מומחים הבטיחו לעזור לי בעניין זה. בינתיים אני גם בטניס – וחייב לנצח בכל משחק 6–0, 6–0, 6–0, אפילו את ילדי – אחרת אינני מרוצה", אמר קיגן...

טלי – נושאת דגל המאבק

טלי בירבאן, סטודנטית לחינוך באוניברסיטת ירושלים, כדורסלנית הפועל ירושלים ונבחרת ישראל. אומרים עליה שהיא נושאת דגל המאבק למען שיוויון זכויות לכדורסל הנשי בישראל.

„לאנשים נדמה שנשים אינן מסוגלות לתת 'שאו' שגברים נותנים. כל תמיכה בכדורסל נשי נראית כאילו עושים טובה. תמיד רואים בנו צד חלש בכל מה שקשור לכוח פיזי, ואינני מבינה מדוע" היא אומרת.

פרשת קיפוח הכדורסל הנשי התפוצצה בעקבות החלטת איגוד הכדורסל לא לרשום את נבחרת הנשים לקדם־אליפות אירופה. הבנות לא נכנעו ופנו לבית־המשפט המחוזי בת"א, שהורה לרשום את הנבחרת למפעל האירופי.

טלי, שבמסגרת מאבקה התקשרה עם מספר חברי כנסת ונענתה באוזן קשבת, היא בין אלו שהקימו עמותה – לכ"ן: לקידום כדורסל נשי. העמותה הוקמה על בסיס דמוקראטי, ומתוך אמונה ברעיון של חברה שיוויונית. „בהזדמנויות שונות אני שומעת שפעם הכדורסל הנשי היה ברמה גבוהה הרבה יותר מזו של היום, ואינני מבינה מדוע. לכן אני מרגישה דחף לשנות דברים", מסבירה טלי את מאבקה.

רוברטו יתחיל הכל מחדש...

משחקי המכביה ידועים כ„אולימפידה היהודית". ייחודם בכך שמותרת בהם השתתפות ספורטאים יהודים בלבד. אך מתברר שלפחות במקרה אחד הוכח שהדבר לא כך.

מדובר בכדורגלן רוברטו קרטיס, הנימנה על סגל אלופת שוודיה, קבוצת מאלמא. בקיץ האחרון הופיע במדי נבחרת שוודיה במכביה ה־12. הארץ קסמה לו מאוד, ובמיוחד השמש, ואז הוא רקם תוכנית עלייה לישראל.

בנובמבר 85 חזר רוברטו ארצה במטרה להגשים את רצונו לעלות. הוא שהה בקיבוץ בחן, עם חברתו השוודית מריה (אותה נשא לאשה בארץ, בטקס אורתי).

קרטיס התאמן בקבוצת בית"ר נתניה (ארצית), הרשים מאוד את מאמנה יהושע (שייע) פיגנבוים, שהורה לראשי קבוצתו, להחתימו. ואז, כשביקש רוברטו להרשם בהתאחדות לכדורגל, התבררו עובדות חדשות: רוברטו לא יכול היה להציג בפני פקיד ההתאחדות תעודת עולה חדש, כפי שדורש התקנון.

בקיצור – התברר שאיננו יהודי.

על פי חוק השבות, יהודי הוא מי שנולד לאם יהודיה ו' או התגייר. רוברטו לא עומד בקריטריונים אלה, כיוון שאמו לא יהודיה. אביו – יהודי. לפני שביקש להרשם שאל, אם צריך לעשות ברית מילה...

התקנון קובע: שחקן רשום בהתאחדות יכול להיות אורח ישראלי, כל מי שעלה לארץ על פי חוק השבות, או תושב זמני אשר שהה בישראל לפחות שנה.

רוברטו התאכזב קשות מהעובדה שהוא לא יוכל לשחק בארץ, וכך גם ראשי בית"ר נתניה, שהעריכו מאוד את יכולתו. וכך נאלץ רוברטו לחזור לפני שלושה שבועות לשוודיה, תוך כדי הבטחה מפורשת: „אחזור לשחק בישראל".

כדי להגשים זאת, הוא מוכן לשהות בארץ לפחות שנה, כפי שמחייב התקנון, גם גיור כהלכה בא אצלו בחשבון.

מכל העניין – הפסדנו זוג מקסים.

מאיר ריפמן

רוברטו ומריה. האם נראה אותם בקרוב? צילום: אורי קובה

גם יצחק חתואל היה שם

תחרות הסיף „מארטיני", היא אחת מארבע החשובות ביותר בעולם. אלא שדווקא ב„ספורט צרפתי" מובהק זה של המוסקטרים – לא עלה בידי צרפת לזכות בבכורה למעלה מעשר שנים, ועוד בביתם. בשבוע שעבר הם חגגו סוף–סוף, כאשר כוכבם, פיליפ אומנת, בעל מדליית ארד באולימפיאדת לוס־אנג'לס (בתצלום של א.פ. הוא נראה משמאל) ניצח את אחד מטובי הסייפים בעולם, כיום, האיטלקי מאורו נומה, בקרב הגמר של תחרות „מארטיני". באירוע הזה היה גם ייצוג לישראל: ה„אולימפי" שלנו, יצחק חתואל דורג במקום 24 מבין כ־400 משתתפים ובמהלך הופעותיו הכניע 17 יריבים ונוצח בידי שניים.

גם זה מחידושי „עידן גורבצ'וב"

העידן החדש בבריה"מ, עם שליט הקמרלין מיכאיל גורבצ'וב, בא לידי ביטוי לא רק ביחסים עם ארה"ב. גם בכדורגל יש חידושים.

„די צייט" מדווח ממוסקווה כי על פי הוראה שיצאה מלשכת גורבצ'וב נאסר על שחקני הכדורגל להתנשק לאחר הבקעת שער. איסור דומה יצא עוד קודם לכן מטעם פיפ"א, אך הוא אינו מוחלט כמו זה. במאמר שפורסם בעתון „סובייטסקי ספורט" – מגנה אישיות בכירה ביותר בספורט הסובייטי את „הנוהג הדקאדנטי הזה שהועתק מהמערב המנוון".

„הכדורגלנים שם, לאחר הבקעת שער נופלים על הברכיים, מניפים ידיים ורועדים כמו דרווישים. אצלנו, בבריה"מ, יש לספורטאים תפקיד אחר, להוכיח שהם בעלי יכולת שליטה עצמית".

אין ספק כי הכדורגלנים בארצו של גורבצ'וב יצטרכו עתה להתאים את התנהגותם להוראות שיצאו מבית מדרשו של השליט החדש.

האגלר סופג מכות רק בטלוויזיה...

עוד לא קם המתאגרף, שהצליח „לנענע" כפפותיו בלסתו של מארווין הגאלר, אלוף העולם במשקל חצי־בינוני, הנושא בכתר כבר שנה שישית ברציפות, ללא יריבים של ממש. רק סול־מון־פריי, [illegible] ־ספר נחמדה וקלת משקל הצליחה בכך – במהלך צילומי סידרת טלוויזיונית חדשה לכל המשפחה שבה מדגים האגלר כיצד להתגונן מול תוקף. מן החיוך הזורח על פניה של סול, בתום יום צילומים – נראה כי השביעה את רצונו של המורה־האלוף הקשוח...

כדורגל +

א. טבק

לאן נעלמו המיליונים?

ככה זה בהפועל תל־אביב. נפתרת בעייה אחת – ומייד צצה חדשה. ללא כל קשר להצלחת קבוצת הכדורגל של המועדון – חייבים אלה המנהלים אותה, להשיב לשאלה לאן נעלמו למעלה מ־21 מיליון שקל ישנים. אם לא ישיבו – יועבר הנושא לטיפול המשטרה. לא נעים.

לפני שבוע שיגר מחזיק תיק הפועל ת״א, אלי מילר, מכתב לשבעת חברי הנהלת הקבוצה ולמי שהיה יו״ר המחלקה, עו״ד אלי גולדשמידט, ובו דרישה לקבל בהקדם הסבר לאן נעלמו 21 מיליון שקל (ישנים) ממכירת כרטיסי המנוי בתחילת העונה. באותה הזדמנות מבקש מילר לקבל מידע, למי נמסרו כרטיסי המנוי, ובאיזה סכום נמכר כל מנוי. שאלות פשוטות, שבאגודה מסודרת לא היו צריכות להישאל, אך נראה כי לא כך הם פני הדברים בהפועל ת״א.

אלי מילר שלח את המכתב לאחר שנמסרו לו נתונים על־ידי מנהל החשבונות של המועדון. הנתונים מורים כי מחלקת הכדורגל מכרה 1769 כרטיסי מנוי, בשווי 170 מיליון שקל (ישן). כך גם נמסר להתאחדות לכדורגל.

בפועל – חסר הרבה מאוד כסף בקופה. בדו״ח מנהל החשבונות רשומה הכנסה של 121 מיליון שקל, ועוד חובות שאותם הוא מפרט, בסדר גודל של למעלה מ־27 מיליון שקל ישן. ביחד מגיע הסכום ל־148 מיליון שקל ישנים. במלים אחרות: חסרים למעלה מ־21 מיליון שקל ישנים, לגביהם אין כל דיווח להנהלת החשבונות.

[illegible] רשימת החייבים תמורת כרטיסי מנוי שנמסרו באוקטובר שחלף, נמצאים [illegible] (למעלה משלושה מיליון שקל ישנים). [illegible] של המנהל ניסן ניסנוב – רשום סכום המגיע לשבעה מיליון שקל ישנים. [illegible] המקרה שיגר אלי מילר את מכתב [illegible] הדרישה. ולא במקרה עוסק בכך [illegible] ההסתדרות. [illegible] אלה, המצויים בנושא, יודעים כי איש לא [illegible] את הכסף [illegible] הפרטי.

כל מה שרוצים בהפועל ת״א לדעת הוא למי הועברו 21 מיליון שקל, שלגביהם אין כל [illegible] הכסף שגבו עבור כרטיסי המנוי.

אגב, בכרטיסי המנוי של מחלקת הכדורסל – יש סדר מופתי. המבקר ציין עובדה זו לשבח.

„הפועל״ - מחוז תל־אביב

הנדון: כרטיסי הכדורגל

1.	170,000,000	
2.	148,663,375	
	21,336,625	

המכתב של אלי מילר: אבקש תשובה עד יום ג׳...

לפני המשחק – הפנים למכה...

מעטים יודעים זאת. למעשה – רק הקרובים אליו, וגם אלה שומרים סוד. עובדה היא כי בשקט, בצינעה, יש לישראל מאמן מצוייד בדרכון דיפלומטי, המשתייך לחוג הסילון.

אמציה לבקוביץ זכה להכרה באפריקה – שם אינו מייצג את ישראל. בארץ לא נוטים לייחס חשיבות רבה לכדורגל במדינות אפריקה. אך כאשר יוסר האיפול מהסיפור הזה, וניתן יהיה לפרסמו במלואו – יזכה לבקוביץ להכרה לה הוא ראוי.

בינתיים הוא מחזיק, כאמור, בדרכון דיפלומטי של מדינה זרה – כדי שיוכל להדריך במדינות שאין להן קשרים עם ישראל, וגם כדי לשמור עליו בעת הצורך.

למרות הסיכון האישי – קוסמת העבודה לאמציה. לדבריו – יחליט רק בחודש מאי אם לחזור ולאמן בארץ, או להמשיך בעבודתו הנוכחית ביבשת השחורה.

דבר אחד ברור: בתפקידו החדש אין לבקוביץ זוכה לגידופים משחקניו או ממנהליו. מתנהגים אליו בג׳נטלמניות – „כמו באירופה״, גם אם לפני תחילת כל משחק פונים [illegible] לכיוון מכה ומתפללים [illegible] כי מאמנם [illegible]...

דו״ח כהן, מי מבין?

ראיתי כבר דו״חות רבים של מאמנים לאומיים. אך בדו״ח כמו של גדעון (גינגי) כהן, מאמן נבחרת הנוער – טרם נתקלתי. קשה לי להבין את ההגיון שבו, ובמיוחד את המלצותיו.

העובדות לפניכם, ורשות השיפוט היא בידיכם.

בעמוד מספר 3 בדו״ח, תחת הכותרת „תוצאות, מסקנות והערות״ כותב כהן:

„מקום שני. גביע הגינות. שחקן מצטיין משה איזנברג. שותפו כל 18 השחקנים. התנהגות ומשמעת בשטח ובמשחקים – למופת. משמעת טאקטית טובה. הוחלפו שלושה שחקנים בכל משחק. נבדקו הרכבים ושיטות משחק שונות. שיתקנו [illegible]״.

[illegible] בוצה, אלון חזן, השתדל. זקוק להז[illegible] ולכיוון. חוסר מנהיגות כללית, בעי[illegible] בהגנה (ללא נסיון בין־לאומי). משחק ר[illegible] חלש. שנתון נמוך וחוסר כוח פיזי. כוש[illegible] פני בינוני לשחקני הלאומית, ונמוך לשח[illegible] ליגת הנוער. ידע חלש בחוקת הכדורגל [illegible]

ואחרי כל־כך הה[illegible] „שבחים״, באה הפיסקה האחרונה ו[illegible] המלצה חמה: „5 שחקנים מועמדים לנב[illegible] הלאומית״.

לעניות דעתי – [illegible] מצדיק הדו״ח של כהן המלצה בנוסח זה [illegible]

מעניינת תהיה [illegible] תגובה חוועדות המתאימות בהתאחדו[illegible] כדורגל.

זירה חופשית

הטובים והרעים

משה דור

מי שהטלוויזיה שלו קולטת בצורה מניחה את הדעת את שידוריה של תחנת „המזרח הקרוב״ מדרום־לבנון גם בימי שבת, יודע איזה נתח נכבד של השידורים מוקדש שם לספורט. ומתוך הספורט – להתאבקות. והנה, גם אני, שאין לי מושג כלשהו בעניין זה של התאבקות ומתאבקים, מוצא עצמי לא־פעם מרותק אל המירקע.

בושה תכסה את פני, אך מה לעשות? מה שמתחולל על המסך הקטן מושך אותי בחבלי־קסם. ואני נקוט בנפשי: ההתאבקות שבה מדובר היא „אמריקנית״, כלומר מקצועית. ובהתאבקות המקצועית הזאת נוטים להגזים בצד החיצוני. לא־פעם מופיעים המתאבקים כמין מוקיונים עתירי־שרירים, פניהם משוחים בצבעי־מלחמה אינדיאניים והם חורקים בשיניהם, מעווים את פרצופיהם או מליטים אותם במסיכות, מהלכים אימים על יריביהם וקוראים קריאות־גנאי – או קריאות־שבח – אל הקהל הממלא את האולם. ולרבים מן המתאבקים הללו, לבנים ושחורים, יש שמות־זירה שהם עצמם בבחינת שעשועי־דמיון. „המפציץ מדנוור״ או „הזוועה מטולסה״ או „המוות החום מאקאפולקו״. כשמתאבק מסתפק בשמו מבית אביו – למשל קווין ואן־אריק – הוא מוותר כביכול על זוהר־המיסתורין האופף את „אימת הערבה״ או את „הרוצח מנוואדה״.

האם הם מתאבקים באמת ובתמים? החבטות האדירות המהדהדות בחלל הזירה, כשהגוף נזרק בקשת מרהיבה ופוגע ברצפה; המכות והמהלומות והסנוקרות והבעיטות – השופט מתרוצץ סביב־סביב כדי להשגיח, מן הסתם, שלא יהיו עבירות על החוקים (איזה חוקים?) – ומשיכות־השיער או מריטות־הצמה; מה קורה בפועל ממש ומה אינו קורה כלל?

אינני יודע. לא־פעם יש רושם שהמתאבקים – יחידים נגד־יחידים, זוגות נגד זוגות, ויש שאל הגברים נלוות גם „אמאזונות״ השולחות לשון; וגם ידיים נגד בנות־מצותן – מתחלקים לשני מחנות, טובים ורעים. הקהל יודע להבחין בין כוחות האור לכוחות החושך. ואילו אני – קשה עלי הדבר, אלא אם כן אני הולך בעקבות שאגות הבוז, שהציבור באולם מטיח ב„רשע״, ותשואות־החן שהוא מזכה את „הטוב״. מן הבחינה החיצונית דומים, לעתים קרובות, אלה לאלה דמיון מפתיע. אולי יש בכך מקום להרהורים פילוסופיים.

בכל זאת קלטתי איזה כלל. צריך, כמדומני, להצמיד את כתפי היריב לרצפה למשך זמן מסויים. אולי עד שיגמור השופט למנות עשר. ואל יהיה הדבר הזה קל בעיניכם כשמתנגחים שני הרים שכאלה. יש תפישות ולפיתות, הממלטות מפי המתאבקים צווחות וחירחורים של כאב, שעל־פי עוצמתן אין בשר ודם פשוט יכול לעמוד בו. כשמנצח מי שמנצח, יש והוא יוצא במין מחול טווסים על־פני הזירה, מניף את זרועותיו אל־על ורוחץ בקריאות ההידד כמו בגשם נדבות.

בעצם, נתתי את דעתי, כי ה„זיקה״ שיש לי – אם יש לי – להתאבקות, מקורה אחרי ככלות הכל בספרות. זוכרים את „קוו ואדיס״ של סנקביץ׳, גדול סופרי פולין במאה ה־19? הספר הזה, שנכתב בשלהי המאה שעברה ועניינו רומא של ימי הקיסר נירון, תורגם לפני שנים רבות לעברית (ולימים גם הוסרט, ולא פעם אחת), ואני שומר לו חסד נעורים. ובכן, ב„קוו ואדיס״ יש גם דמויות של אנשי־שרירים, הרקולסים אמיתיים. הגדול בהם הוא אורסוס, המשרת הנאמן של ליגיה היפה והצנועה, והוא מתגבר על קרוטון, החזק במתאבקי רומא, שנשלח לחטוף את גבירתו, ושובר את עורפו. החובב מנצח את המקצוען. יודעים אתם, אפילו „מתאבקי כורסה״ שכמוני יכולים להפיק מכך יותר מקורטוב של נחמה. ■

קוראים לו אמנון

אברהם שרון

הוא לא אוהד שרוף. הוא אוהד בוער. בכל מה שהוא עושה – יש אש. אף כי אינו חובט בכדור או בועט בו, אינו גומא מרחקים ואינו קופץ למרחק או לגובה – הוא ספורטאי אמיתי. הוא חי כדורגל 24 שעות ביממה ושעה נוספת – בחלומות שלפעמים הם ביעותים ולפעמים – מנועמים.

מכבי חיפה היא הנשמה שלו. הקבוצה הזו מעבירה אותו מדעתו אל סף אי־השפיון. הוא איש רגיש מאין כמוהו, חכם וערמומי. הוא הכותל של אחדים משחקני האלופה, לחשן של הנהלתה וניתוחיו הם הכלאה של מקצוענות ושל יצרים.

קוראים לו אמנון. אמנון שמשי.

זר כי ייקלע אל שטח השיפוט (הרחב להדהים) של לשונו העורפת, המכסחת וגם – ראו זה סוד ההפכים וקיסמם – המתמיאה, היודעת ללטף ואף ללוח, יידהם מעוצמת הקשר, מכוח הסחיפה העז, מהזיהוי המוחלט בינו לבין הקבוצה.

באש ובמים בתמיסות השלג האפורות, בקצה קרחונים, במדבר, ממעבה הזנוחה שבחשיכות, ממרומי המזלגה, מכל פיסת עיתון – מאיפה לא בעצם – הוא עוקב אחרי הקבוצה, עד ודרוך בקפיץ להישלח אל המלעיזים, להפריך ולהזים כל דיבור על משבר, קם לאשש ולתמוך את האלופה בהוכחות מן העבר, כמתועד בגזרי העתונים שלעולם לא יצהיבו בגנזכיו.

שבת שבה מפסידה הקבוצה היא שבת עגומה. שבת שבה היא מנצחת – היא שבת מלכה. הכדור הוא עגול, אמנם, אבל הכדור הוא הכל. תלכו ותשאלו אותו (בקיבוץ עין־השופט).

יש לו דעות בהירות מאוד על קבוצות ועל מאמנים, על אופני ניהול ועל יועצים. אבחנותיו דקות ומנומקות. הוא חי ונושם כדורגל. בדוריות הדם שלו שלו אינן אלא כדורי־רגל קטנטנים שעליהם כתובות חתימותיהם של שחקני האלופה ומאמנה.

יש לו השקפה פוליטית וקו אידיאי עקיב וברור. אלא שאי־אפשר לברר זאת בשיחה אתו, כי פיו מלא שערים.

קוראים לו אמנון. אמנון שמשי. תשאלו עליו בחיפה. ■

הנה הם באים – השדים האדומים

הכותרת מתאימה יותר לשיר המלווה את הפועל תל־אביב בעלותה למגרש ● גם הנבחרת הבלגית ידועה בשם זה ● אולם הפעם הכוונה היא לנבחרת אנגליה, שתשחק בשבוע הבא ברמת־גן עם ישראל ● 100 ימים לפני מכסיקו – אין עדיין למנהל האנגלי, בובי רובסון, הרכב קבוע ● בחודש שעבר, במצרים, נוסו כמה חדשים, כך אולי יהיה המצב ברמת־גן בשבוע הבא ● בלי כל קשר למי שיבוא ומי ישחק – מובטחת לקהל חוויה: רובסון, הודל, שילטון במדי אנגליה – בפעם הראשונה בישראל!

מאיר בלייך,
סופר „מעריב" בלונדון

„אנחנו לא נהיה הקבוצה המבריקה ביותר במכסיקו, אבל אנחנו מסוגלים לזכות בגביע", כתב אחד מפרשני הספורט בבריטניה, לאחר שנבחרת אנגליה סיימה את משחקיה בבית המוקדם. רומניה, צפון־אירלנד, פינלנד ותורכיה – לא הצליחו לנצחה אפילו בביתן.

אל אף הרקורד המרשים הזה, נמצאים רבים הטוענים: „למכסיקו זה לא יספיק", וכוונתם ליכולת שמציגים הבחורים שבחר בובי רובסון, מנהלה של נבחרת אנגליה, שתתמודד ב־26 בחודש מול נבחרת ישראל ברמת־גן.

העובדה שאין הוא יכול להציב הרכב קבוע, ארבעה חודשים לפני משחקי גמר גביע העולם, מוגמת באורח רציני בהכנותיה של הנבחרת האנגלית. התחייבויותיהם של השחקנים לקבוצותיהם ופציעותיהם המרובות הן „עקב אכילס" שלה.

אומרים על בובי רובסון שהוא שמרן. והנה, במשחקה של אנגליה בקהיר בסוף ינואר (4–0), לבשו שלושה שחקנים לראשונה, או לאחר כמה שנים, את החולצה הלאומית. היו אלה גורדון קאונס (מקבוצת בארי באיטליה), דני וואלאס (סאותהמפטון) ופיטר בירדסלי (ניוקאסל). היעדרם של הוותיקים יותר, אילץ את המאמן בובי רובסון לשלבם בהרכב. העובדה שקאונס הפגין יכולת טובה – הפכה אותו למועמד למכסיקו, ומאידך יצרה „בעייה" למאמן.

תשעה מתוך 22 המועמדים לצאת למסע למצרים נעדרו בגלל התחייבות המועדונים להופיע במשחקי־השלמה. תופעה דומה עלולה להיות גם במסע לישראל. נותר לקוות שלא, אחרת נפסיד כמה מן הכוכבים הגדולים.

רובסון – כמו פלאטיני

שמונה משחקים קיימו האנגלים במוקדמות גביע העולם. בארבעה ניצחו, בארבעה סיימו בתיקו. 27 שחקנים לבשו את המדים הלאומיים. על שלושה אפשר לומר, מבלי להסתכן הרבה, שמקומם בהרכב הראשון מובטח. אלו הם השוער פיטר שילטון, המגן קני סאנסום והקפטן בראיין רובסון.

רובסון, שחקנה של מנצ'סטר־יונייטד, הנו בבחינת תופעה מיוחדת בכדורגל האנגלי. הוא הועבר ל„יונייטד" מווסט־ברומיץ', בסכום הגבוה ביותר – 1.5 מיליון ליש"ט – והמקומיים משווים אותו למישל פלאטיני ולדייגו מאראדונה. היעדרו ממשחק של הנבחרת – נחשבת ל„אסון". רובסון איננו מבריק כמו הצרפתי והארגנטיני, אבל בכוחו להכריע משחקים. במוקדמות הגביע כבש חמישה שערים. הוא לוחם על כל כדור, ומחוץ לרחבה הוא גם בעל חוש מפותח לשערים.

בעייתו של הקפטן האנגלי היא פציעותיו [illegible]

[illegible] שילטון, בן 35, שלדעת [illegible] חשוב בעולם, זכה למקום בטוח בין

הקורות – רק עם פרישתו של ריי קלמנס. מאז הוא עשה זאת 76 פעם. על עמדת המחליף מתחרים גארי ביילי ממנצ'סטר־יונייטד וכריס וודס מנוריץ'.

על החולצה מספר 3 אין מתחרים. היא שייכת לקני סאנסום מארסנל, שצבר 60 הופעות בינלאומיות. מאז תום העונה שעברה, לובש את החולצה מספר 2 גארי סטיוונס, בן 23, שחקן האלופה אברטון. כחברו לקבוצה גארי לינקר, וכמו גלן הודל מטוטנהאם, כבש מקומו בהרכב לאחר המסע שערכה הנבחרת בקייץ למכסיקו. סטיוונס דחק מן העמדה הזאת את ויוו אנדרסון, גם הוא מארסנל.

ברק ושמו הודל

חמישה מתחרים על תפקיד הבלם. מארק רייט מסאותהמפטון וטרי בוצ'ר מאיפסוויץ' – זכו לאשראי הרב ביותר. עמם בתחרות, גם טרי פנוויק מק.פ.ר. (שיחק נגד מצריים). דייב וואטסון, המשחק בנוריץ' (ליגה שנייה) ולכן סיכוייו פחותים. אלווין מארטין, אחד מגורמי ההצלחה של ווסטהאם העונה, הוא המועדף בידי... העתונאים. רייט ספג ביקורת קשה מאד על משחקו במצריים.

לרשימת שלושה בעלי המקומות המובטחים – אפשר לנחש ולהוסיף עוד כמה שמות. את גארי סטיוונס כבר הזכרנו. אליו יש להוסיף את גלן הודל מטוטנהאם, אחת הדמויות השנויות ביותר במחלוקת בכדורגל האנגלי. הוא אחד היחידים שמסוגל לתת לנבחרת גם מעט ברק. בן 28, 28 הופעות בינ־ארציות. רק בעקבות מסע הקייץ למכסיקו, השתכנע בובי רובסון ששחקנה של טוטנהאם אכן מסוגל לתרום לנבחרת הלאומית.

מכסיקו ייצבה גם את מעמדו של גארי לינקר. את ה„קבלות" שלו הוא צובר העונה במדי קבוצתו החדשה, אברטון. הדם החדש ב„גודיסון פארק" הצליח להשתלב יפה בין שחקני האלופה וכיום הוא מוליך את טבלת מלך השערים עם 29.

מרכז השדה עשוי להיות שייך אם כן לרובסון והודל ולריי ווילקינס, שחקנה של „מילאן", הנוטה לאמון מצד בובי רובסון – על אף שאין הוא מציג יכולת גבוהה במדי הנבחרת. יתכן שבשל העובדה שהוא משחק באיטליה, נעשה משחקו דפנסיבי יותר, לכן כבר לא רואים את „מסירות הזהב" שלו.

בובי רובסון טען זמן רב שהודל ו־ווילקינס אינם יכולים לשחק באותו הרכב (מזכיר משהו מהטענות שנשמעות מפי מומחים בישראל בדבר אי יכולתם של סיני ומלמיליאן לשחק בצוותא...). אולם הצטיינותו של הודל זיכתה אותו במקום בין ה־11, ומי שיאלץ להיאבק עתה על מעמדו הוא ווילקינס. מועמדים לחולצה שלו וממלאי מקום לרובסון (מספר 7) והודל (4) הם טרוור סטיוון, פול ברייסוול ופיטר ריד (שלושתם מאברטון) וכן גורדון קאונס (בארי, איטליה) וסטיוארט רובסון (ארסנל).

ממילאן יבוא הייטלי

אם על הקו, מימין, אמור על פי שיטתו של הבוס רובסון, לשחק איש מרכז שדה כהודל, ולפניו טרוור סטיוונס וסטיב וויליאמס (ארסנל), או ריקי היל מלוטון ששיחק במצריים, הרי על הקו השמאלי משחק קיצוני קלאסי. על החולצה מס. 11 מתחרים שני מועמדים עם סיכויים שווים – ג'ון בארנס מווטפורד וכריס וואדל מטוטנהאם.

וואדל, שנרכש רק העונה מניוקאסל, לא כבש הרבה העונה ומצבה בליגה של קבוצתו איננו מסייע לו. בארנס, שנדחק בסוף העונה שעברה מן ההרכב, שיפר יכולתו באחרונה. שניהם לא נטלו חלק במסע למצריים.

את ההתקפה יוליכו, כנראה, לינקר ומארק הייטלי, אם כי קרי דיקסון מצ'לסי, שהחלים מפציעה, הוא טוען נכבד למקומו ואף לו יש „קבלות". הייטלי המשחק ב„מילאן" יחד עם ווילקינס, מבקיע בליגה האיטלקית פחות מאשר עמיתו הלונדוני. לזכותו של הצעיר שנרכש בידי האיטלקים תמורת מיליון ליש"ט מקבוצת הליגה השנייה פורטסמות, ייאמר, שהוא משחק בלי [illegible] ביותר. הוא שיחק ב־5 משחקי הבית המוקדמים בנבחרת וגם הבקיע 5 שערים.

[illegible] שיצא למצריים הוזמן גם בירדסלי מניוקאסל וכן הותיק טוני וודקוק היושב עתה על הספסל בקבוצתו, ארסנל, ואשר המאמן זוכר לו את שעריו [illegible] במדי הנבחרת. ותיק אחר שיאלץ לוותר [illegible] כנראה טרוור פראנסיס.

[illegible]

בובי רובסון, מנהל נבחרת אנגליה (בתצלום), ידיד של הכדורגל שלנו – אולי בזכות כמה ידידים ישראליים, ביניהם המאמן הלאומי היוצא יוסל'ה מירמוביץ'. תהיה אשר תהיה תוצאת המשחק ביום רביעי ברמת־גן – בובי ימשיך עם האנגלים למכסיקו, נבחרת ישראל תשאר בבית.

25 אלף ק"מ עם בובי רובסון

בימים אלה אין בובי רובסון שמתהלך בארצו. הוא אמור לעשות כ־25 אלף ק"מ עם נבחרתו. א. בלי להשלהן ב. למעקב אחר הנבחרות האחרות. בקייץ 85 הם עשו במכסיקו (הפסדים 2–1 לאיטליה, 1–0 למכסיקו וניצחון 3–0 על גרמניה המערבית).

שלב ההכנות הנוכחי החל במסע למצריים בינואר (4–0) והמשכו יהיה בשבוע הבא ברמת־גן. נגד ברית־המועצות תשחק אנגליה בטביליסי במארס [illegible]

[illegible]

שייע–נתניה: סיפור אהבה

בית"ר נתניה. מליגה א' לצמרת הליגה הארצית – בתוך שתי עונות ■ האחראי: שייע פייגנבוים ■ שחקן הנשמה של הפועל ת"א והנבחרת, הקדיש הכל, מעל ומעבר ■ עכשיו הוא עומד בפיתחה של הליגה הלאומית ■ רוצה „דרבי" בעונה הבאה עם מכבי ■ סיפור הצלחה ■

טובי פולק

„השאיפה שלי היא להפוך אותם ל'שייעים' קטנים... ונדמה לי שזה קורה...". שייע פייגנבוים, כמובן, אלא מיז חבורה של בחורים צעירים, שחקני כדורגל מבית"ר נתניה, עושה את כל המאמצים להגשים את שאיפתו של שייע, ולעשות בתוך שנתיים את הדרך מאפרוריות הליגה השלישית עד להבורת הכבירות של הלאומית.

בית"ר נתניה, קבוצה המובילה כיום בביטחה את צמרת הליגה הארצית, קבוצה שגם לדברי יריבותיה מציגה את הכדורגל הטוב ביותר בליגה. בית"ר היא הקבוצה של שייע. הוא העלה אותה קומה אחת, הוא גם מתכונן ברצינות להגיע לקומה העליונה כבר העונה.

שייע הוא אמנם האבא של הקבוצה. מהקו. על הדשא יש להם עוד אבא. ישראל פוגל. ארטו־טו בן 37. היישר מהפועל כפר־סבא. גילו כפול מגילם של חלק מחבריו הרצים לידו. בקבוצה יש גם לא מעט כאלה שעברו את הרחוב הנתנייתי, ממכבי בעלת העבר המפואר, לבית"ר עם העתיד המבטיח.

ל'שורי' (מרדכי) חלפון יש בלב הרבה כעס על קבוצתו מהעבר הלא רחוק. הוא לא עזב בפרחים ובנשיקות את מכבי נתניה: „שם חשבו שאם נפצעתי והייתי מושבת לפעילות במשך מספר מחזורים, אז אין לי יותר כדורגל. השנה אני מוכיח שהם טעו. ועוד איך טעו..."

פוגל וחלפון הם בעלי הנסיון בחבורה. הם גם ה„בלמים" המרסנים את חבריהם הצעירים מפני סיחרור במעמד המחייב בצמרת.

אתם לא פוחדים שעם התפסדים עלול לבוא המשבר הגדול אשר יגנוז את חלומות העליה?

– לא. הם לא. הנסיון והשקט הנפשי של המבוגרים, יחד עם, כמובן, האישיות הסוחפת של שייע, מבטיחים אותם, לדבריהם, מפני הנפילה.

ואם בכל זאת יקרה סנציר בלשהו והלאומית תישאר חלום?

– יש עוד שנה, עוד עונה בארצית, נשחק ונילחם על העליה מחדש...

האם את שייע לא אוכל הפחד, הכל־כך מובן, שהחשיפה בשלב כה מוקדם של העונה לא עלולה לפתוח פה לשטן?

רמה, בלי בלופים

הוא טוען שהוא כבר מחוסן: „בקריירה הארוכה שלי כשחקן הייתי כבר בכל המצבים האפשריים. אני לא חושש מכלום. הייתי בטופ, וגם נפלתי חזק. שום דבר לא חדש בשבילי. בכלל, אני נגד יצירת מצב מלאכותי שבו לא יכתבו על הקבוצה, כיוון שמישהו עלול להרים את האף. בשביל זה אני נמצא שם, ודואג להבהיר להם שמה שיקבע בסופו של דבר הוא רק רמת הכדורגל שהם יציגו. פה אין בלופים. כל מי שראה את הקבוצה העונה – טוען שאנו מציגים את הכדורגל הטוב ביותר בליגה. יותר מזה: שיחקנו משחקי אימון רבים נגד קבוצות לאומיות. לא הפסדנו. שלמה שרף, מאמן מכבי חיפה, מחא לנו כף אחרי שניצחנו את קבוצתו 2–4 באימון. כמה קבוצות בארץ עשו את בשנים האחרונות? כשמשחקים כדורגל טוב אין חוכמות. מי שטוב – מצליח..."

שייע והכדורגל. סיפור אהבה שנמשך שנים רבות. לא זכור שחקן שהראה את אהבתו לעניין באינטנסיביות כמו שייע. מעבר לטקטיקות, שיטות אימון, מוטיבציה, הוא מחדיר לשחקניו את האהבה הזו. „אני עושה כמיטב יכולתי להעלות אותם למגרש עם 'רצח בעיניים'. שישרפו את הדשא, ואת הקבוצה היריבה שתעלה מולם".

מי שחווה מהצד באופן שבו מנוהלת הקבוצה על ידי שייע בעת משחק, טוען כי הוא פשוט מטריף אותם. הוא אוהב את שחקניו והם מחזירים לו את השקעתו בריבית דריבית. זו לא רק האהבה ההדדית. אילו הן, בעיקר, הקבלות על המגרש. הטבלה מדברת בעד עצמה. מקום ראשון זה מספר מחזורים, הפרש מרשים בצמרת, אליפות הסיבוב הראשון.

לעלות בשלבים

שייע הולך לצמרת מאמני הכדורגל בארץ בדרך הארוכה, הקשה. הוא לקח קבוצה לא ידועה מליגה א' וזו השנה השניה שהוא מטפס עמה שלב אחרי שלב. „אסור לקפוץ מהר מדי וגבוה מדי, צריך ללכת בשלבים. אם הייתי מתחיל בבת אחת בליגה הלאומית, ונכשל – הייתי נופל חזק. לדעתי, הדרך בה הלכתי היא המאוזנת והנכונה."

שייע מקדיש הרבה מילים חמות לאנשים שעובדים עימו בבית"ר. למנהל חיים פרידריך, ויו"ר האגודה ברוך חן, הוא לא מוכן לקרוא 'עסקנים': „הם אנשים שנותנים הכל למען הקבוצה. הם בנו תקציב ריאלי ועומדים בהתחייבויות; דואגים לכל מי שיש לו חלק בקבוצה! הצליחו לבנות, ממש יש מאין, יציע מקורה, מכובד מאוד לקהל המנויים... רק מילים טובות".

שייע, היום בן 38, נשוי ואב לרונית, רונן וצמד התאומות פזית וליאת, תלה את הנעליים רק לפני כשנתיים. סיום הקריירה שלו כשחקן ביייש מעט את התקופה המפוארת שלו בהפועל ת"א ובנבחרת. רק בגלל אהבתו האדירה למשחק הצליח לנדוד, לא תמיד עם סיפוק גדול, בכמה וכמה קבוצות בשלהי הקריירה שלו ככדורגלן. כבר אז היה ברור לו שאת הכדורגל הוא לא עוזב. הוא ימשיך, וכמאמן. מאמן מצליח.

מחכים ל„דרבי"

באימון, במגרש בית"ר נתניה הישן שבשכונת טוברוק, מתרוצץ קאדר שחקנים שלא היה מבייש סגל נבחרת מורחב. יותר מ־20. ביניהם אפשר למצוא גם כאלה שפרשו לא מכבר, ומגיעים במטרה לשמור על הכושר.

להיטי השנה בבית"ר הם האחים אררי. יוסי ('קרלוס'), ושלמה, ('מומו'). יוסי יותר בקישור, כמעט הסמל המסתרי של הקבוצה, מומו הוא מלך השערים הזמני של הליגה. זו השאיפה? – התשובה המיידית: „מה שהכי חשוב הוא שנעלה. אם בדרך אגב יגיע גם המקום הראשון בין המבקיעים, הוא ישמח..."

מקומם של האוהדים על היציע לא נפקד גם באימון. באים לראות, לרחרח, להתבשם בניחוחות ההצלחה. על פי תיכנון ההנהלה – יוקם על המגרש הישן איצטדיון מפואר. על פי קצב התקדמות העניינים עד עכשיו, עשויים האוהדים לקום במחזור הראשון של הליגה הלאומית בעונה הקרובה (שלוש נקישות בעץ...), ולמצוא את עצמם באיצטדיון החדש, המרכזי בעיר...

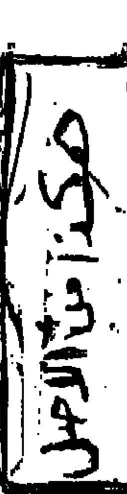
אז יהיה „דרבי" בעונה הקרובה בנתניה? הבית"רים טוענים כי זה תלוי רק... במכבי. אם יישארו בליגה. על האפשרות האחרת, שאולי בית"ר לא תעלה, אף אחד לא מוכן לדבר.

בכל אופן, כדאי להתכונן. צפוי „דרבי" היסטורי בנתניה. כבר בעונה הקרובה! ■

שייע: אני רוצה שיעלו למגרש עם 'רצח בעיניים'...

„בקריירה הארוכה שלי כשחקן הייתי כבר בכל המצבים האפשריים. אני לא חושש מכלום. הייתי בטופ – וגם נפלתי חזק. שום דבר לא חדש בשבילי. בכדורגל אין בלופים. מי שראה העונה את בית"ר נתניה אמר שאנחנו מציגים את הכדורגל היפה בליגה. מי עוד ניצח את מכבי חיפה באימון?"

שבועספורט מעריב

האררי לאנוף
ישראל אלימלך
ניר רבליס
סטיב שלכט
חן ליפין
דורון שפע
דורון ג'מצ'י
לאבן מרסר
משה ויינקרנץ
צבי שרף

ישראל
הארוי
דורון
לאבן

ישראל — לאליפות העולם בספרד

האוואי 5 מ'...

גדי מינץ, גולש ישראלי, טעם את המים, הגלים הגבוהים ואת החיים המתוקים של האוואי, והוא רוצה ליישם את נסיונו בת"א ובאילת.

ברוריה ביגמן

כל העובר באחרונה בחוף ימה של תל־אביב, ליד המארינה, השתאה נוכח הביצועים עוצרי הנשימה של הגולש גדי מינץ המרחף עם הגלשן שלו, תוך שהוא מנצל רוח עזה וגלים שגובהם ארבעה מטרים. „זה מצחיק, אבל דווקא כשבחוץ נושבת רוח חזקה, ואנשים מסתגרים בבית – אני יורד לחוף הים. אני אוהב רוח" – מעיד גדי על עצמו. אחרת – אינו יכול לעסוק בתחביבו.

גדי, 24, תושב פתח־תקווה, ערך היכרות ראשונה עם גלשן רוח בתחי־לת שרותו הצבאי. לצורך עבודתו נפ־גש עם דורון עזרא, מנהל חברת סחר־ימית לציוד שיט. „דורון שאל אותי אם אני גולש. כשהשבתי בשלילה – ביקשני להתייצב למחרת במארינה. כשהגעתי לשם – המתין לי מדריך שלימד אותי פרקים ראשונים בתורת הגלישה. עד אז הצטמצמה ההיכרות שלי עם הים בצלילה בלבד", אומר גדי.

כשנה התאמן במים הרדודים של המארינה ורק אחרי ש„שתה" כמויות גדולות של מים, והרגיש עצמו בטוח על הגלשן – יצא אל הים הפתוח ואל הרוח.

מינץ הבלונדיני, מעדיף את הגלשן הקצר על פני הארוך. על הארוך – יש מתמודדים רבים וטובים ממנו. בגלשן קצר – התעלולים הרבה יותר מסוכנים ועוצרי נשימה. „לא פעם קרה שתורן הגלשן נשבר לי והמערך שקע. הגלשן התמלא מים ועשיתי את הדרך לחוף בשחיה. היה גם מקרה שנתקלתי בשובר גלים. אינני מאבד עשתונות. אני נותן לעצמי להיסחף עם הזרם ולא הולך נגדו. רק בזכות זה אינני מגיע לאפיסת כוחות", הוא מספר.

הזמנה להאוואי

בקיץ שעבר ניפגש גדי בת"א עם גולש יהודי אמריקני, עו"ד ג'ול ריצ'מן, החי באי מאווי שבהאוואי. המקום נחשב לאי שבו מנשבות הרו־חות החזקות בעולם. גם הגלים במקום גבוהים מעל לממוצע. ג'ול הזמין אותו לגלוש במקום, והבטיח לו מגורים בחו־וילה שלו המשתרעת על פני 2000 מ"ר. „מכרתי את הציוד שלי וכך מי־מנתי את יציאתי לארה"ב. כשהגעתי – נותרתי המום מעוצמת הרוחות. 48 שעות לאחר שהגעתי למקום נערכה שם אליפות העולם. ישבתי על החוף, הסתכלתי ולא האמנתי למראה עיני. לא האמנתי שאפשר לבצע דברים כל־כך מסוכנים בגלים שנראו לי אבודים כמיפלצות".

את הנסיון הרציני הראשון שלו, עשה גדי במקום שגליו מגיעים לגובה של חמישה מטרים. הוא לא היה מוכן להתנסות בגלים שגובהם 10 מטרים ויותר, ברוח של 30 קשר. „כשנכנסתי לים פתחתי פחד מוות. ראיתי סלעים ש'נשפכים' לים וידעתי שהכל אבוד. כבר בגל הראשון שתפסתי התרסק לי המנור. יצאתי מהים למנוחת התאושש־שות של יום"...

במשך כשבעה חודשים בילה גדי את מרבית שעות היום בים של האו־אי. לפרנסתו הדריך תיירים ותושבים מקומיים. להנאתו, נינן בחצוצרה בלה־קה מקומית. שיפור מהיר בביצועים – איפשר לו להשתתף בשתי תחרויות. אחת של חובבים, שבה דורג במקום השני מתוך 18 גולשים, והשניה של מקצוענים, על סך 30 אלף דולר. גדי התברג בין 30 הטובים ביותר מבין 88 משתתפים, למרות שהשתמש בציוד של חובבים. כשאמו, אינגה, באה לבקר אותו במקום – היתה מרוצה מכך שמצאה בן חי וקיים... וכדי לחוש את הטעם – ניסתה כוחה בין הגלים, בהצ־לחה לא מבוטלת.

גדי מינץ, המדריך כיום באילת ובת"א גולשים צעירים, רוצה לשוב להאוואי. הוא מחפש עתה „ספונסר" שיעמיד לרשותו ציוד מתאים ברמה גבוהה, כדי שיוכל להתמודד עם המק־צוענים, אלה הסבורים כי יש לו מה לומר בין הגלים. ■

משה לרר
למחרת הפסטיבל

כאשר כבו האורות בהיכל הספורט, אחרי הנצחון על צ'כוסלובאקיה, נדמו קולות החצוצרה ותרועות הפסטיבלים, התעוררנו ביום ששי ישר למציאות האפורה של יום עבודה חדש.

הנצחון שהיקנה לנו זכות הופעה בגמר העולמי בספרד, ביולי, תפס את איגוד הכדורסל עם מכנסיים מופשלים. מרוב שאיפות ותקוות – לא ראה שם איש את הצפוי.

רק הקפטן, מיקי ברקוביץ', היה הראשון שהתעורר, ושניות ספורות לאחר שקלע את סל הנצחון, חזר להיות פראקטי כמו שרק [illegible]

יש פוסטר

לחובבי הפוסטרים בשורה: יש פוסטר של נבחרת הכדורסל. למה יש פוסטר? – כי איש לא הצליח להפריע או למנוע מהצלם שלנו לתקתק כאשר ניגנו את ההימנונים הלאומיים של צ'כוסלובאקיה וישראל. היו לו שלוש־ארבע דקות של שקט, בלי טובות מצד מנהל/מארגן/אחראי זה או אחר בנבחרת הכדורסל. החבר'ה פשוט עמדו – ועדי אבישי צילם.

אלו הן העובדות. מאחוריהן מסתתרת מציאות מרה מאוד.

היא נוגעת לסידרי מינהל תקינים הנהוגים בכל נבחרת בעולם. אין לך מדינה שאינה מכבדת את הזכויות הלגיטימיות של צבא הצלמים. אין מקום שבו לא מקציבים „שעת צילומים", או יותר – לפי הצורך – כדי שהגוף המפעיל את הנבחרת, יוכל „למכור" אותה בצורה הטובה ביותר.

דומני גם שאין מקום שבו מתייחסים לנבחרת לאומית בצורה פארטאצ'ניקית כמו אצלנו. וזה במדינה ותיקה, המתהדרת בקשרים ההדוקים שלה עם ההתאחדות הין־לאומית.

[illegible]

עברית לא קשה שפה

מייק לארגי וג'ק צימרמן – ילדים טובים באולפן. המחברות שלהם מסודרות. מהשניים – לארגי הוא הוותיק. אפשר לנהל אתם שיחה בעברית, אם כי הישראלי הממוצע מעדיף אנגלית. מעדיף לגלות להם מה שהוא לא יודע.

כאמור – שניהם באולפן. בשמחה העבירו לנו, לעיון, את המחברות שלהם. מותר לנו לצטט.

כותב לארגי: „אנחנו גרים במזרח־התיכון. מזרח־התיכון חשוב מאוד. יש פה בעיה פוליטית, בעיה אסטרטגית (בעיה דתית".

תפס את העניין הבחור.

ובעמוד אחר מצאנו: „בישראל יש הרבה אנשים עשירים אבל מדינת ישראל עניה".

יכול לעבוד כיועץ באוצר.

ג'ק, לעומתו, מעדיף משהו מהחיים. „המשטרה עצרה את אבי צור לחקירה. אבי צור נעצר. אבי צור נמצא עכשו במעצר (בית מעצר)".

[illegible]

נפוליאון מנצח על התזמורת של בית"ר.

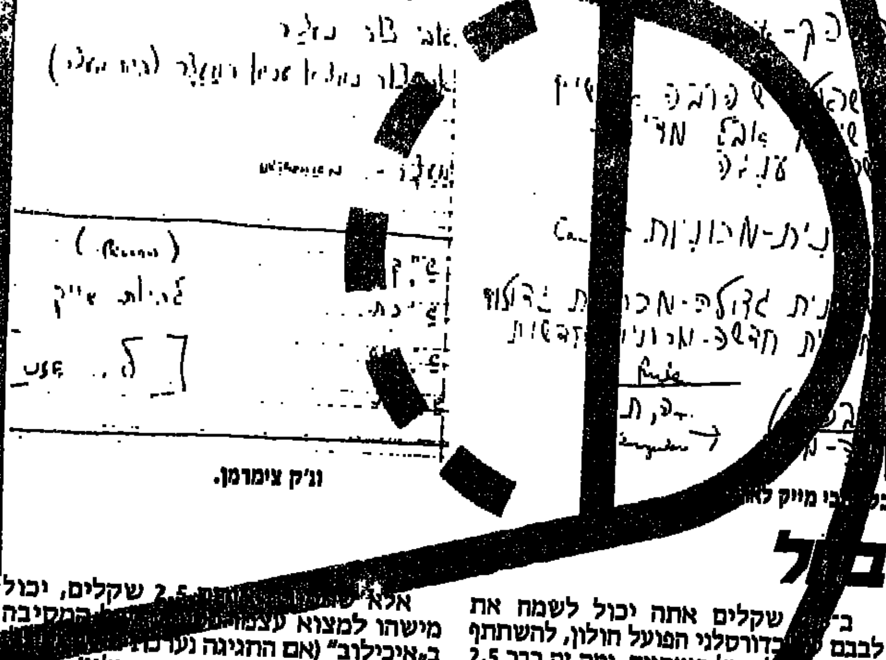
נפוליאון שחור מאלכסנדריה

הוא שחור, נולד באלכסנדריה ואיננו מצרי. כי אלכסנדריה, כמו ירושלים, מונצחת גם בארה"ב. ליתר דיוק: בלואיזיניה. הנפוליאון השחור של בית"ר ת"א, נשוי לסנדית ולזוג היפה יש תינוקת בת ארבעה חודשים, גלינדלת שמה. היא לא צברית והגיעה לכאן רק בדצמבר האחרון.

עם שם מעניין כמו נפוליאון ג'ונסון השלישי, הוא סיים את האוניברסיטה של גרמלינג סטייט, שיחק בפיליפינים כדורסל מקצועי ובליגת הקיץ המקצוענית של ניו־מקסיקו לפני שנחת בבית"ר ת"א. מקור השם נפוליאון? – ג'ונסון חושב שזה הולך שלושה־ארבעה דורות לאחור. הוא לא יודע בדיוק. רק את המקור הוא מנחש: צרפתי, כמובן. ואיך אפשר אחרת עם שם כמו נפוליאון?...

הגנות

לפני כמה שבועות כתבתי, במדור זה, קטע על שופט הכדורסל הפתח־תקואי [illegible]

ג'ק צימרמן.

צביקה — זהירות!

[illegible]

תחזיטוטו

נועם בן־ישראל

מה לעשות בכסף?

לא, אין הכוונה לייעץ לכם כיצד להשקיע – אך יש עמנו עצה קטנה לזוכים בטוטו כיצד לנהוג בהמשך.

ראשית, לאלה שזכו בסכום גדול, למשל פרס ראשון או שני: אל תשנו את הרגלי ההשתתפות שלכם בטוטו. שילחו אותו מספר טורים שהייתם רגילים לשלוח עד כה. אל תחשבו: „הנה המזל משחק לידי, לכן אגדיל את שיעור ההשתתפות ואז אזכה שוב". כבר היו מקרים רבים שזוכים שהתפתו, נגררו לבולמוס ואז לא זו בלבד שהפסידו את כל כספי זכייתם, גם הוסיפו עליהם עוד ועוד...

למי שזכה בפרס שלישי או רביעי – סכום קטן – מוצע לנהוג בדרך ההפוכה: לשלוח טפסי טוטו בכל סכום הזכייה. כלומר: לנסות ולשנות בחלוקת הטורים ובסוגי הטפסים: למשל – לשלוח עפ"י שיטה מלאה ו/או מצומצמת, טפסי „מ" וגם טפסי „פ". יש אימרה עממית: „כסף הולך לכסף". מכאן: אולי הזכייה הקטנה תביא בעקבותיה את הזכייה הגדולה.

כסף קל

ברדיו משודרת מדי יום ה' תוכנית בשם „רדיו טוטו" המשלבת מוסיקה, עצות למנחשי טוטו. התוכנית נושאת פרסים. במסגרת התוכנית מטלפנים המאזינים ומוסרים טור לניחוש משחקי השבת. עצתנו: כדאי להשתתף בתוכנית משום שהסיכויים בה גבוהים. ניתן לזכות השבוע ב־1200 ש"ח ולהפסיד, במקרה הגרוע ביותר, את מחירה של שיחת טלפון.

מעניין וגם זול.

[redacted]

תליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־17)

.1	הפועל ת"א	17	13-32	38
.2	מכבי חיפה	17	12-25	34
.3	בני־יהודה	17	7-10	31
.4	בית"ר י־ם	16	18-28	30
.5	מכבי ת"א	17	19-26	27
.6	הפועל ב"ש	17	12-15	23
.7	הפועל כפ"ס	17	22-24	23
.8	הפועל פ"ת	17	21-22	23
.9	שמשון	17	23-22	23
.10	מכבי פ"ת	17	24-22	21
.11	מכבי יבנה	17	19-12	20
.12	הפועל י־ם	17	28-19	17
.13	מכבי נתניה	16	21-22	16
.14	מכבי יפו	17	24-13	16
.15	הפועל חיפה	17	27- 9	13
.16	שעריים	17	20- 9	13

תליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־17)

.1	בית"ר נתניה	17	13-29	35
.2	בית"ר ת"א	17	16-24	29
.3	מכבי עמידר	17	11-16	29
.4	בית"ר רמלה	17	11-17	28
.5	הפועל לוד	16	14-19	26
.6	הפועל ר"ג	17	16-20	25
.7	צפרירים חולון	16	15-18	25
.8	הפועל טבריה	17	20-19	25
.9	הכח ר"ג	17	20-16	24
.10	הפועל חדרה	17	15-18	23
.11	רמת־השרון	17	24-20	21
.12	הפועל עכו	17	14-15	19
.13	מרמורק	17	25-15	15
.14	הפועל יהוד	16	16- 8	12
.15	בית־שמש	17	26-12	11
.16	בית"ר חיפה	16	21- 9	8

תחזית למחזור 25

1. בני־יהודה – מכבי ת"א. כמו שחקיה של מכבי יש הרבה שערים. אצל בני יהודה, לא כל כך. קשה לצפות כיצד תשחק מכבי השבת ללא איוניר. משולש.

2. יבנה – הפועל ת"א. מאז ההפסד לכפ"ס, במחזור 8, לא נוצחה יבנה בבית. אי־אפשר להתעלם מהמיקום הגבוה ומהכדורגל הלא משוכח במיוחד של הפועל ת"א. משולש.

3. הפועל ירושלים – מכבי יפו. אש בתחתית. התנגשות בין „רכבת ההצלחות" של יפו לבין סידרת האכזבות וההפסדים שמספקת ירושלים. נראה שירושלים לא תחמיץ הזדמנות כזאת בבית. 1.

4. הפועל פ"ת – הפועל חיפה. למרות מצבם הקשה של החיפנים בתחתית, לא יצליחו להנחיל הפסד שלישי רצוף לפ"ת. 1X.

5. מכבי חיפה – מכבי פ"ת. האלופה סיימה, כנראה, את תקופת המשבר שלה ותתחיל שוב לרוץ. נצחון לחיפה.

6. באר־שבע – בית"ר י־ם. הבאר־שבעים משחקים כדורגל פתוח. בית"ר ירושלים צריכה לנצח על מנת שהצמרת הגבוהה לא תברח ממנה. 1 2.

7. נתניה – כפר־סבא. הדרבי של השרון היה תמיד משחק הפכפך. כפ"ס יכולה השנה לנצח בכל מקום, כל קבוצה ואילו לנתניה יש מה להוכיח במגרשה. 1 2.

8. שמשון – שעריים. שמשון מסוגלת להשיג נצחון חמישי ברציפות.

9. חדרה – בית"ר ת"א. כמו מכבי ת"א בלאומית, כך חדרה היא הקבוצה הלא יציבה של הארצית. בית"ר כנראה תהיה מרוצה מהתיקו, אבל מסוגלת ליותר. משולש.

10. מרמורק – בית"ר נתניה. הרחובותים, מדרגה אחת מעל לקו האדום, לא יוותרו בנקל גם לקבוצה הטובה של הליגה. משולש.

11. עכו – לוד. משחק קלאסי של הארצית. נצחונות חוץ אינם שכיחים כל כך בחלק התחתון של הטופס. 1 X.

12. חולון – הכח. למרות המיקום הצמוד בטבלת הליגה הארצית, חולון משחקת יותר טוב ומבגרשה לא תתקשה לנצח את הכח.

13. הפועל ר"ג – רמת השרון. משחק ש„על הנייר" נראה קל לניחוש – נצחון של ר"ג – אך למעשה כל תוצאה בו אפשרית.

שיטות מלאות

סולידי

משחק	1	x	2
1	X		
2	X		
3	X		
4	X		X
5	X		
6			X
7		X	
8		X	
9		X	
10		X	X
11	X	X	
12	X		
13	X	X	

שלשות /
כפולים 4
טורים 16

הפתעות

משחק	1	x	2
1		X	
2	X		X
3		X	
4			X
5	X	X	
6	X		
7		X	X
8	X	X	
9	X		
10	X		X
11		X	
12	X		
13		X	X

שלשות /
כפולים 6
טורים 64

הגיוני

משחק	1	x	2
1		X	
2	X	X	
3	X	X	
4	X	X	X
5	X		
6		X	X
7	X		
8	X		
9	X		X
10		X	X
11	X		
12	X		
13	X	X	

שלשות 1
כפולים 6
טורים 192

לעשירים

משחק	1	x	2
1			X
2	X	X	X
3	X	X	
4	X		
5	X		X
6	X	X	X
7	X		
8	X		
9		X	
10			X
11	X	X	
12	X	X	X
13	X	X	

שלשות 3
כפולים 4
טורים 432

שיטה מצומצמת

משחק	1	x	2
1	X	X	X
2	X	X	X
3	X		
4	X	X	
5	X		
6	X		X
7	X		X
8	X		
9	X	X	X
10	X	X	X
11	X	X	
12	X		
13	X	X	X

שלשות 5
כפולים 4
3888 טורים מלא
432 טורים בשיטה המצומצמת

משחק	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1	x	2	1	x	2	1	x	2
2	1	x	2	x	2	1	2	1	x
3	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2
7	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	1	x	2	2	1	x	x	2	1
10	1	1	1	x	x	x	2	2	2
11	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
12	1	1	1	1	1	1	1	1	1
13	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2

אלכס דורון

בן 36 ועדיין מרחף

בעוד יומיים הוא יהיה בן 36 ובפילדלפיה מבצרו, ייערכו לו, כרגיל, חגיגה ססגונית מאד שהדיה יישמעו בכל רחבי היבשת. ה„דוקטור", ג'וליוס ארווינג, הכוכב בה"א הידיעה של המקצוענים. אישיות מקסימה.כאריזמה – במלוא משמעותו החיובית של המושג.

לא בכדי אמר עליו השבוע מנכ"ל ה„76" פאט וויליאמס: „ד"ר ג'יי הוא משהו מיוחד. בגילו – הוא עדיין 'מושך הקהל' מס. 1. המנהיג שלנו. אין לו תחליף". ההכרזה ניתנה אחר שארווינג הודיע כי ימשיך לשרת את פילדלפיה עונה נוספת ויידחה את פרישתו. כאשר מסר על כך, במסיבת עתונאים רבת־משתתפים, שמעו המוזמנים את אנחת הרווחה של ראשי ה„76"...

„קבעתי לעצמי ארכה של שנה לפעילות בנ.ב.א. הרהרתי הרבה מאד בכוונות הפרישה שלי – אך מצאתי כי יש בי עדיין את התשוקה לשחק. לכן נשארתי. אילו פרשתי עתה, יתכן מאד שאחר־כך הייתי מתחרט על כך ואז הייתי מסיק שעשיתי צעד מרחיק לכת זה, מוקדם מדי. לעזוב מוקדם מדי, כמוהו כמשיכת הקריירה תקופה ארוכה מדי...", אמר הד"ר.

עד שנשמעה ההצהרה הזאת, הספיק ד"ר ג'יי „למתוח" כהלכה את התקשורת. הוא החל לדבר על פרישתו הקרובה בתום העונה הקודמת כאשר חתם על חוזה לשנה הנוכחית, המעניק לו הכנסה של 1.45 מיליון דולאר. בדצמבר האחרון הופיעו ידיעות שהנה־הנה מגיעה שעתו לסיים את הקריירה המפוארת. רבים תהו אם יוכל „למשוך" אפילו עד תום העונה הנוכחית, כיוון שהירבה להתלונן על ברכיו וסחוסיו ה„דפוקים". הנהלת פילדלפיה 76' הכינה „תיק מבצע" מיוחד, לחגיגות הפרישה והפרידה שייערכו לכבוד הכוכב הגדול. אומרים שפסטיבל כזה עוד לא היה.

ערב חג המולד, אזרו כמה עתונאים אומץ ו„לחצו" עליו לדבר גלויות. הוא חייך בלבביות: „לאחר החג אחליט", השיב. עברו כמה ימים ואז הודיע: „באמצע ינואר תקבלו הודעה מוסמכת". לפני כמה ימים הגיע הלחץ לשיאו ואז אמר: „אולי תפסיקו להתחבט בבעייה שלי?! כאשר אהיה מוכן – תדעו".

לא עברו ימים רבים – והד"ר הפתיע שוב – כשם שהוא מפתיע בין הסלים בריחופיו וקליעותיו ה„מטורפות"...

עשר פעמים ברציפות הופיע ד"ר ג'יי במשחק כוכבי המזרח נגד המערב בנ.ב.א.

עסקיו הפרטיים של ארווינג התרחבו מאד בשנה האחרונה, לאחר שרכש מניות ושליטה במפעל של „קוקה קולה". „למרות זאת החלטתי להמשיך, משום שאני חש כי בעונה הבאה תתגבש פילדלפיה ותהיה שוב ממלכה של עוצמה, קבוצה מאד מיוחדת. אני חש בכך ורוצה לכן להיות חלק ממנה".

ה„בוס", פאט וויליאמס, שטיפל ב־1976 ב„הקפצת" ארווינג מה„ניו־יורק נאטס" בליגת הא.ב.א. שחוסלה – לנ.ב.א., סבור כי הכוכב הגדול לא רצה לפרוש כשעודנו מסוגל לתרום. „מדהים לראות כיצד חרף גילו, הוא עדיין מתקדם ומשתפר. יש בו כיום עוצמה, בגרות נפשית, רצון חזק לנצח ויכולת פיסית גבוהה".

בגיל 36 עושה ד"ר ג'יי דברים כמו בן 21. „מעולם עוד לא היה בכדורסל בן 36 שגובהו רק 1.98 מטר ושעושה דברים כאלה", אומרים המומחים.

באורח טבעי מתבקשת ההשוואה עם קארים עבדול ג'אבאר בן ה־39, שעדיין מסוגל לקלוע 46 נקודות בליגה הקשה בעולם.

מעניינת היתה התגובה, להודעת ד"ר ג'יי, מחבריו לקבוצה. מוריס צ'יקס אמר: „אני שונא את המחשבה שיהיה עלי לשחק בלעדיו... הוא תורם לנו רבות, על הפארקט וגם בחדר ההלבשה. אינני מסוגל לתאר לעצמי שלאחר משחק, אפנה לחדר ההלבשה ולא יהיו שם עתונאים שיקיפו אותו וישמעו ממנו את ניתוחיו על המשחק..."

ומוזס מאלון: „זה עוזר לנו כשהוא לידנו. זה עוזר לכל הליגה שהוא בעניינים".

קצת סטאטיסטיקה: בגיל 36, הממוצע של ד"ר ג'יי העונה 15.1 נקודות ו־5.1 ריבאונדים למשחק. עד כה תיפקד כשחקן־פינה. העונה הוא מסייע יותר בפתרון בעיות בקוו ההגנה, מתחת לסל. לעתים בתיפקוד של „גארד" נמוך וגם כחצי־פינה.

פילדלפיה מעסיקה השנה מאמן כושר מיוחד בשבילו, שעבד עמו כבר בקייץ, בהכנה לליגה. המומחה, פאט קרוס, משמש גם כמאמן־כושר קבוצת פוטבול, בעיקר לשיפור הכוח. הוא אמר השבוע: „ה'דוק' מסוגל לתת עוד שנתיים־שלוש מצויינות. יש לו גוף של בן 25. הוא הסיר כ־10.2 אחוז מהשומן שהיה עליו בעונה הקודמת. יש לו עתה מאסת שרירים גדולה יותר ב־4 ק"ג".

„הייתי שחקן טוב כאשר התחלתי כאן ואני שואף להיות שחקן טוב גם ביום פרישתי. אינני מוכן להיות הברנש שיישב בסוף הספסל ורק יבוא בסוף החודש לקבל את צ'ק המשכורת שלו...", אמר ה„דוקטור".

הוא מדורג כיום שלישי אחרי קארים עבדול ג'אבאר ו־ווילט צ'מברליין, בין קלעי הליגה (סיכום מצטבר של כל העונות). הוא עדיין חוטף כדורים מעולה ו„שאו" אמיתי.

בראיון שהעניק בפילדלפיה גילה פן נוסף מאישיותו. „אני רוצה לחזור לשורשים", אמר. „אשתי טורקואז ואני, רוצים לחשוף את מקורותינו, להכיר את כל הענפים הרבים של משפחותינו. נלך אחורה עד שלושה־ארבעה דורות. ננסה לאתר את קרובינו גם מחוץ לארה"ב. אני חש כי עלי לעשות זאת משום שלמאמץ הזה תהיה השפעה על הדורות הבאים במשפחתי". הוא גילה כי חשף כבר במאמציו אלה את מקורות משפחתו עד שנת 1837, כאשר אבות אבותיו היו עבדים. ■

■ ד"ר ג'יי הרגיע את כולם. הוא יפרוש רק בעונה הבאה, בינתיים ימשיך לגרוף דולארים, לרחף בין הסלים ולנסות להצעיד את פילדלפיה לתואר נוסף – לפני שגופייתו תיכנס ל„אולם התהילה" ■

אדוארד אטלר

פורמולה 1 - כמו חללית

מכוניות המירוץ בסידרת הגראנד־פרי מתוחכמות כיום, ממש כמו החלליות ונהגיהם חייבים להיות מיומנים כמו האסטרונאוטים, אולי אף יותר... ■ קהל הקוראים־החסידים של הספורט הזה, כולם „משוגעים לדבר", מתחיל להתרחב גם בישראל ■

מירוצי הגראנד פרי למכוניות „פורמולה 1" משגעים מליונים ברחבי תבל. רק לישראל טרם הגיע השגעון הזה. בינתיים, חבורה מצומצמת מאד של „יודעי־חן" מתעניינת בכך. אך אל דאגה – היא תתרחב ותלך.

סידרת הגראנד־פרי – אליפות העולם למכוניות מירוץ מדגם „פורמולה 1" – היא בראש וראשונה ספורט, יותר משהיא נושא תחבורתי. אוהדיה עוקבים אחר ההתפתחויות בהתלהבות ובשקיקה, כשם שחסידי הכדורגל והכדורסל עושים זאת בענפיהם. הם מכירים בעל פה את כל הסיפורים הקטנים, הנתונים, „הזעירים", הפרטים הדקים, בחייהם הפרטיים של טובי הנהגים המשתתפים במירוצים. הם גם יודעים על התככים שנרקמים בקבוצות היריבות, על חילוקי הדעות – ממש כשם שבקטע דיזנגוף־גורדון יודעים הכל על מכבי ת"א כדורסל.

הפופולאריות מגיעה לשיאה בארצות שבהן מתקיימים המירוצים. עם הזינוק לגראנד פרי צרפת, לפני שנים אחדות, עשיתי ברומא. נקלעתי לרחוב תגויות אחד ולפאסאג' שבו הוצגה תערוכת ציור. על אחד הקירות הוצב מכשיר טלויזיה ועשרות סקרנים הצטופפו לידו ועקבו בשקט – לא ייאמן, ברומאו – אחר השידור. לפתע נשבה רוח חזקה וחדרה לפאסאג'. מכני הציור, עליהם הוצגו עבודות שונות החלו לעוף עשרות ציורים. המחזה דמה לתמונה סוריאליסטית, כמו בסיפור של מלפרטה. אך איש מהניצבים ליד מכשירק הטלויזיה לא זז ממקומו. העיניים היו תקועות במסך. הגראנד פרי „חגג" שם, עם מתח משלו ועם שקט מוזר כמו באיזה „סרט כחול".

דמעות בעיניים

האיטלקים חיפשו על המסך את „אלילם" ראז אלברטו בפרארי האדומה שלו – אך הוא לא תיחר באותו מירוץ והאכזבה היתה איפוא גדולה. עקבתי מן הצד אחר החבורה, נדמה לי שאצל כמה מהם גיליתי אפילו דמעות בעיניים, כמו אלה שרואים בשוק מחנה יהודה, לאחר הפסד של בית"ר ירושלים... אבל זה לא היה אותו הדבר.

רק מעקב ממושך יותר איפשר לי, ככל הנראה, להבין את האיטלקים הללו וסיפור קצר שקראתי למחרת בעתון שבו דווח משהו כמו „בדיקה ה־36 נכנס הברזיליאני לפיץ'. החלפת הגלגלים גזלה ממנו שניות יקרות רבות אבל הוא..." רק מביני דבר ידעו כמי המדובר בן איירטון סנה, „הילד הסורר והקשוח" מברזיל, הנוהג ב„לוטוס" השחורה שלו. בעוד שנה־שנתיים הוא מתכוון לזכות בכתר העולמי של הגראנד פרי.

היו מומחים שהעריכו כי 1985 תהיה השנה שלו, אך התוצאות היו שונות. סנה סיים בצער רב רק במקום הרביעי, עם 38 נקודות. לאוהדיו היתה סיבה להזיל דמעות...

„יודעי החן" הנ"ל הבינו מיד כי ה„פיץ'" איננו אלא איזור התיקונים המהירים שהכניסה לתוכו בלתי נמנעת. כן הם יודעים, כמובן מאליו, ש„סט" גלגלים אחד לכל הקפות המסלול – אינו מספיק. יש לבחור בצמיגים על פי תנאי המסלול; כאשר הוא יבש, נוהגים בצמיגים חלקים (סליקס), שהם קלים מאד. גם ומסלול חלקלק מחייבים צמיגים מסוג אחר.

משחק חברתי

התיאורים הללו מוכנים לקוראים אוהדים של ספורט המירוצים, אלה שנמצאים ב„טריפ" הזה והמכונים „גראנדפריוזי", על משקל „טיפוזי" כינויים של חסידי הכדורגל המטורפים ביותר.

אלא שאצלנו, גם משום שטרם נמצאו מספיק מונחים מקצועיים בעברית, נוצרה סביב סידרת הגראנד פרי מעין „אוירה הרמטית" שעושה את ארצנו הרחוקה, רחוקה עוד יותר מזירת התחרויות. אבל חסידי הגארנד פרי משתעשעים, כחובבי הכדורגל והכדורסל, במין משחק חברתי שכזה שבו מוחלפים רמזים והערכות, חלקו, כרגיל מצוצות מהאצבע. כמו מי ינהג בעונה הקרובה של המירוצים כ„לוטוס" השניה שהשאיר ר'אנג'ליס. כי ר'אנג'ליס, כך אומרים, לא מצא שפה משותפת עם סנה והצטרף איפוא לברבהם־ב.מ.וו...

מה אין כותבים עדיין בארץ על הגראנד פריז – שהמכוניות המשתתפות במירוצים הן כיום משוכללות לא פחות מחללית: חמשת פתרונות רבים למנועים, לשילדה ולמערכות ההיגוי.

הבעיה היא שתעשיות הרכב האירופיות והאמריקניות דורכות בינתיים במקום ושנים רבות לא הציעו חידוש משמעותי כלשהו – רק משום שלא למדו מספיק לקחים מהגראנד פרי וגם

פחות כהצ'לנג'ר או מצוללת גרעינית; תעשיית המכוניות לומדת עליהן ומכך הן למעשה מסכנות עצמן ופותחות פתח לתחרות מן המתכננים היפאנים.

לעומת זאת, המכוניות שמשתתפות במירוצי הראלי, אכן למדו מהגראנד פרי. רואים אותן עתה מצויידות במנועים רבי עוצמה (450-500 כ"ס) והן פורשות כנפיים, כמו MG מטרו 6R4. יש כבר במכוניות הללו מישטח „ספויילרים" גדול יותר מזה של ה„מקלארן" כשתפקידם של השיכלולים הללו היא להצמיד את המכונית לקרקע, מאחר שהיא מוכנה כיום למעשה לעוף...

היידע המקצועי של נהגי הגראנד־פרי מזכיר כיום את השלמות הנדרשת מן האסטרונאוטים, הקוסמונאוטים, טייסי החלליות או... הסופרנים שבסרטים המצויידים. המחשב שמצא מקומו על לוח המחוונים עוזר להם לנתח טעויות בזמן אמיתי, בודק למענם את מצב הדלק, הטמפרטורה, הצמיגים והבלמים.

אך בניגוד לתורת הטיסה בחלל, הנהיגה במכוניות גראנד־פרי קשורה עדיין באישיות ורק באישיות. שכן היא מתבססת על אומץ לב, אינטליגנציה, חישובים מדוייקים, החלטה מהירה וגם על משמעת – שהנהג מקבל על עצמו כמאיות השניה. כל איחור וכל אי דיוק הם הפסד. גראנד פרי דומה לכל ענף ספורט – יותר קל להפסיד בו מאשר לנצח, אבל לנצח – קשה.

יש בתחרויות הגראנד־פרי שפע של דראמות, אכזבות, התחייבויות שלא מומשו ומעט הפתעות פתאומיות, כי הגראנד־פרי זו בעצם מתימאטיקה פשוטה. 2+2 על המסלול זה עדיין 4. נהג מפסידן, יישאר מפסידן. נבחרת העלית מונה תמיד רק 5–6 שמות. עתה אלה הם אלן פרוסט, קקה רוזנברג, מרסל, סנה, אלברטו ואולי גם פיקה, לא תמיד באותו סדר. הנהגים הללו תמיד נמצאים כשירים לאחר מיבחני הדירוג ומזנקים למקומות הראשונים. ■

תגלויות הצבעוניות של כוכבי „פורמולה 1" (במקרה שלפנינו של ניקי לאודה וקקה רוזברג), מיועדות לחלוקה למעריצים/ות. יש מהם רבים.

Niki Lauda (A)
Marlboro MP 4/2 TAG Turbo Porsche

אלי אלבג

באני־הופ, כך מכנים את התרגיל הנועז הזה. הוא דורש כוח, מאמץ ואי־מונים רבים.

קשה לתרגם לעברית את המושג „באני הופ" – אבל גם בלי שם עברי אפשר להקפיץ את האופניים כששני הגלגלים באויר וללא עזרת „ראמפה". אפשר לרחף מעל קופסאות קרטון, מעל אבנים – וגם, כמו בתמונה, מ[illegible] נער השוכב על גבו.

יחד עם חברי, אופיר, ניסינו בזה אחר זה, כמו בתחרות, לרחף מעל כמה שיותר נערים השוכבים על הקרקע. התחלנו עם נער אחד. כל אחד מאיתנו ריחף בתורו. בהדרגה הצטרפו עוד נע־רים, על הקרקע – בסוף התחרות שהי־תה בבת־ים, היו ברבוקה ששכבה על הקרקע, לא פחות משמונה נערים – והצלחנו לרחף ולעבור מעל כולם, מב־לי שאיש ייפגע.

גי[illegible] את התיאבון – רגע, אל תר[illegible] חובה ללמוד היטב כיצד עושים זאת ולשים לב לכל פרט ופרט. כמו־כן חובה להתאמן הרבה עד שמתחילים בניסוי האמיתי.

בשלב ראשון, רוכבים באיטיות. מושכים את הכידון אל החזה, כפי שמ־בצעים הרמת גלגל קרמי. לאחר שמ־רימים את הגלגל, דוחפים את הכידון בתנועה קשתית, למטה וקדימה – מעבירים את משקל הגוף אל מאחורי הכסא, כמה שיותר לכיוון הציר האחו־רי. במצב זה, מתרומם החלק האחורי – והאופניים מתאזנים באויר. שני הגלג־לים, הקדמי והאחורי בגובה זהה.

הגובה שמשיגים בקפיצה הזאת מעל הקרקע, היא פונקציה של (1) הר־מת הגלגל הקדמי, כמה שיותר גבוה. (2) הכוח המושקע בהרמת החלק האחו־רי.

ניתן למעשה לבצע את ה„באני הופ" כאשר המטרה היא להשיג גובה וגם מרחק – אך הכל תלוי במהירות הרכיבה ובמטרת התרגיל: מיכשול גבוה או ארוך.

אני מודע לכך שהתרגיל מסובך, קשה – גם פיסית – ומחייב, לכן, כוח ניכר. משום כך, ככל שהאופניים קלי־משקל, יכול הרוכב לקפוץ [אוויר]. ■

עדיין אין לו שם עברי, לתרגיל הנועז הזה – אבל יש כבר כמה יודעי־עברית שמבצעים אותו ואף משכללים ומחדשים בו לא מעט ■ השיא, בינתיים, נקבע בבת־ים: ריחוף גבוה, מעל שמונה ילדים

